

MONTSENY

PERIÒDIC SETMANAL

Records escolars

El cronista confessa que fa prop de 23 anys que eixí de l'Escola — de les avui dites Nacionals — i que no s'hi havia acostat més. El pas per ella, i en aquella època que el Mestre encara era com un empleat municipal, amb un sou mesquí que no se li pagava o se li retenia, li havia sigut tant poc agradable, que fins uns deu anys després no es recordà ni d'aquell que a força de paciència el lliurà de caminar a quatre potes.

L'experiència li ha demostrat en el transcurs del temps que la seva aversió, per cert molt fonamentada, ha sigut la pedra de toc del desenrotlló gradual dels pocs coneixements que avui posseeix. S'havia familiaritzat tant amb la *palmeta*, amb el càstig de no poder eixir fins tard de l'hora de dinar o sopar i amb tots els correctius emprats pel bon senyor, que ja no hi havia per on agafar-lo. De tots els citats, però, un d'ells ha sigut el secret pedagògic de què s'havés aprofitat tant com el que més dels que a fi de curs s'emportaven les medalles d'or i plata, i els diplomes de mèrit o d'aplicació, que per cert ell no aconseguí mai.

Aquest càstig que tant el beneficià fou el retenir-lo a l'escola després que els altres n'havien sortit. Li reportava dues aventatges: l'apendre la lliçó molt més bé que el primer de la secció, i una *propina* extraordinària a l'arribar a sa casa per part dels seus pares, perquè si el mestre l'havia adreçat sols per un costat, en quedés també de l'altre.

Cal recordar que els mètodes d'aquella època eren rudimentaris i selvatges, condensats amb allò de que *La letra, con sangre entra...* I estic segur que encara que m'havessin de penjar al pal, no hauria recitat com els memorinos en boga, ni allavors ni ara tampoc, un sonet o una prosa de poques ratlles.

Aquest defecte, agravat amb aquella falsa direcció pedagògica, fou per mi un martiri, i amb quina satisfacció l'he trobat ara esmenat, en la visita a les escoles del senyor Pallerola i de D.ª Leonor Sánchez, en aquells quaderns escampats d'aquí d'allà de les taules de llurs aules. I és que en lloc d'ésser un fonògraf recitador de lliçons escolars, o bé un embrutador de cartipaços, que ja eren impresos i que no em donàven cap estímul seguir les ratlles marcades, encara que qui les havia traçat fos un excel·lent calígraf, hi oposava un *caro, caretero i vuro*, estil·litzant a la meva manera l'al·legoria de l'escola: El carro era l'escola primària; el carreter, el mestre, i el burro que tirava, jo mateix. Damunt d'aquests diem-ne defectes, tenia el d'ésser capaç de dibuixar ninots per tots els espais marginals dels llibres o per les piçarres de la classe, i quan no em podia desfogar així, havia de fer-hi algún *poema* en prosa amb una inventiva original de què no seria ara capaç.

Pobre de mi! Era reu de dolenteria.

Doncs, amb quina satisfacció, repeteixo, he vist aquelles dolenteries fetes mètode d'ensenyament.

Allà sí, que es veu la lliure voluntat de l'alumne, pintant, escrivint i discorrent...! I d'aquesta compenetració entre alumne i mestre, en serà possible treure'n el màxim de profit.

Sobretot, senyor Mestre, no doni per afe als que no facin la cotorra a l'hora de la lliçó oral, esperi després de la demostració a la piçarra. I recordi a tothora que tant als arbres del camp com als arbres de l'intel·ligència, n'hi haurà que donaran els fruits primerencs i altres tardans.

VERU M.

*La brevetat és l'ànima d'un escrit;
la prolixitat, el cos.*

*Tinguem qualitats per fer-ne ús
i no per fer-ne parada.*